

Dumitru DUMITRICĂ

(04. 10. 1941 – 16. 05. 2016)

Scriitorul **Dumitru Dumitrică**, fiu de tâmplar s-a născut în localitatea Bolintinul din Deal, comuna Bolintinul din Vale, Județul Giurgiu la data de 4 octombrie 1941. Acesta a cunoscut de mic greutățile vieții. La vârsta de 13 ani, după absolvirea, în satul natal a școlii primare a fost nevoit să plece la lucru, cu echipa de meșteri zidari. După întoarcerea în satul natal și-a continuat studiile în Bolintinul din Vale până în clasa a VIII-a, timp în care a compus sute de versuri.

Cel care i-a pus în mână „Creionul de scriitor” a fost scriitorul Eugen Barbu. El l-a încurajat să scrie. Primul lui gând, după terminarea, la seral a liceului, la sfatul și stăruința scriitoarei Sânziana Pop, a fost să-i mulțumească și personal lui Eugen Barbu. Romancierul l-a mângâiat părintește pe cap, apoi, ca amintire i-a dăruit o trusă de pixuri colorate pe care le-a păstrat cu sfințenie la loc de cinste.

Deși a întâmpinat mari probleme cu publicarea cărților sale, Mitică nu s-a lăsat și a făcut rost de bani din meseria lui de bază (zidar) și din pensie și în fiecare an a lansat cărți în cadrul unor ceremonii festive, ba la căminul cultural, ba la el în curtea casei și chiar în biserica din sat, după terminarea slujbelor religioase, primite cu multă căldură de consătenii săi, cărora le-a oferit frumoase dedicații.

Din când în când venea cu plăcere la Cenaclul literar, pe care-l coordonam și am trăit împreună bucuria mărturisirii pe care mi-a făcut-o, pe care o reproduc: „În drumurile mele am avut bucuria să întâlnesc multe personalități ale poeziei și prozei contemporane, actori îndrăgiți: Eugen Barbu, Virgil Carianopol, Ion Lotreanu, Dan Mutașcu, George Tei, Nicolae Dragoș, Nicușor Constantinescu, Ștefan Mitroi, Gheorghe Țiclete, Sânziana Pop, Constantin Sorescu, Lucian Avramescu, fotoreporterul Vasile Blendea, Dragomir Magdin, actorii Marga Barbu, Ion Arcudeanu, Eugen Cristea și mulți alții.

Cărți publicate

Pașnică lumină, versuri-Belgia (1992); *Făpturii tale, adorată mamă*, versuri (1995); *Țărnul regăsirii*, versuri (1996); *O vară-n paradis...roman* (1997); *Răsărit de Luceafăr*, versuri (1998); *Eternității tale, vremelnica mea clipă* (1999); *Poemele tristeții*, versuri (2000); *Floare de colț*, versuri (2001); *Simfoniile toamnei*, versuri (2001); *Visterii pierdute*, versuri (2002); *Icoane din trecut*, versuri (2003); *Între gânduri, versuri și cugetări* (2004); *Pe eșafodul toamnei*, versuri și cugetări (2006); *Din negura vremurilor, povestiri* (2007); *Pe o stea din Carul Mare*, versuri (2008); *101 sonete. Catargele vremii*, sonete (2009); *Slavă fir de iarbă sfânt!...versuri* (2010); *Sub rondul anotimpurilor*, versuri(2011); *Adio, copilărie!...roman*, prima parte(2012); *Din zori*

până-n amurg, versuri (2013); *Adio, copilărie!...roman*, partea a doua (2013); *Albastrule cer, albastrule cer...!*, versuri, (2013); *Leagăn sfânt cu șesuri line...* versuri (2014); *În murmurul Sabarului*, versuri (2014); *Pe vadul timpului*, poezii (2015).

Atras de mic de natură și de frumusețile ei, **Dumitru Dumitrică** nu se regăsește în meseria tradițională a bolintinenilor, zidăria și înzestrat fiind de Dumnezeu cu darul potrivirii cuvintelor, își depășește condiția și ajunge acolo unde ar vrea să ajungă mulți dintre „arhitecții cuvântului”, așa cum îl numește scriitorul Nicușor Constantinescu, pe care îl reproducem în cele ce urmează:

Un arhitect al cuvântului

Afirma, pe bună dreptate, marele istoric și cărturar desăvârșit Nicolae Iorga: „Unii vorbesc mult despre dâșii fiindcă operele lor tac.” „Și se găsesc, din păcate, nu puțini condeieri care vorbesc mult și fac vâlvă în jurul a ceea ce scriu, deoarece opera lor nu spune nimic, în timp ce alții tac pentru că în locul lor vorbesc cărțile acestora.

Din categoria cea din urmă face parte și poetul **Dumitru Dumitrică**, nu pentru că n-ar fi un orator iscusit, ci mai ales din modestie și bun simț, evită, de cele mai multe ori să se laude cu creația sa, cu cărțile sale care abordează o gamă de specii și genuri literare.

Dumitru Dumitrică s-a dovedit a fi un împătimit al scrisului, un creator de înaltă ținută artistică și morală, care a luat-o înaintea multor profesioniști cu ștaif, patalamale și premii, nu doar sub aspect cantitativ, cât mai ales prin calitatea și valoarea scrisului său, indiferent dacă este vorba de poezie, roman, schițe, nuvele, povestiri sau memorialistică.”

Pornit de mic prin lume, urmându-și destinul, **Dumitru Dumitrică** a rămas, așa cum spune Ibrăileanu un om al pământului, purtând cu el, oriunde s-ar fi aflat, imaginea plaiurilor natale, icoana părinților, credința străbună, puritatea sufletească, simplitatea comportamentală și cinstea omului care trăiește în lumea satului.

Cei care cunosc, măcar în parte, opera scriitorului **Dumitru Dumitrică**, se vor fi convins cu ușurință că este un maestru al cuvântului, apropiat de natură și de sufletul omului simplu, un îndrăgostit de freamătul pădurilor și susurul apelor, de rodnicia ogoarelor, de viața animalelor și de tot ceea ce este frumos, curat și înălțător în lumea în care trăim.

De-a lungul întregii sale vieți, **Dumitru Dumitrică** a fost și a rămas un artist onest cu suflet mare, un luptător cu avatarurile vieții, cu împrejurările atunci când acestea i-au fost neprielnice, cu invidia unor semeni, cu aroganța unor neprieteni și, în primul rând, cu el însuși.

Cele 25 de cărți pe care autorul le-a realizat rămân mărturie a faptului că **Dumitru Dumitrică** a fost un soldat sensibil și credincios al vremurilor în care a trăit, că și-a făcut din plin datoria față de el însuși și de bolintinenii lui și fără a rosti vorbe mari, față de țara pe care a iubit-o, a slujit-o și a cântat-o în scrierile sale. Este mai puțin cunoscut și faptul că unele din poeziile poetului **Dumitru Dumitrică** au constituit surse de inspirație pentru diverși compozitori, au devenit cântece și chiar șlagăre, au fost imprimate și sunt transmise în cadrul unor spectacole și emisiuni de radio și de televiziune. Și atunci, mă întreb și nu o fac numai eu, de ce n-a fost acceptat în familia condeierilor profesioniști și a fost primit, la puțin timp după înălțarea sa la cer, și nu, cât încă a fost în viață și ar fi avut parte de o mare bucurie, meritată, cu prisosință. A plecat în eternitate pe 16 mai 2016, imediat după Sfânta Sărbătoare a Paștelui.

În tot ceea ce a scris **Dumitru Dumitrică** nu a manifestat un patetism și un sentimentalism exagerat ci mai degrabă un romantism moderat, un profund lirism o gamă variată de mijloace artistice, o prozodie perfectă conferind scrierilor sale un plus

de frumusețe și sensibilitate, o nuanță distinsă de gingășie. Am reprodus aproape în întregime articolul **scriitorului Nicușor Constantinescu**, întrucât a surprins, cu adevărat, temele dragi inimii poetului **Dumitru Dumitrică** precum și arta descoperirii cuvintelor potrivite exprimării convingătoare a ceea ce a gândit și a simțit acest poet „în toată puterea cuvântului”, potrivindu-i-se cuvintele cu care l-a gratulat Titu Maiorescu pe Eminescu, cel ce avea să devină poetul nostru național. Cunosându-l nu doar ca poet ci și ca om de un elevat caracter, împărtășesc, fără rezerve, portretul artistic, pe care i l-a conturat scriitorul Nicușor Constantinescu.

Referințe critice

- „Indiferent dacă numele și prenumele lui **Dumitru Dumitrică** se vor tipări sau nu pe o carte, „devenirea lui s-a produs, există, este ea însăși un act de creație pe care tocmai din motivul acesta am crezut de cuviință să-l dau la ziar”. (**Sânziana Pop** - „România liberă”, marți 26 septembrie 1978).

- „În poezia lui Dumitru Dumitrică fiorul iubirii își găsește eco-ul în aura de paradis dar și în neîmplinirile omului, ale poetului amar înțeleș, ale celui care luptă cu timpul etern de neînfrânt”. (**Virgil Cărianopol**, președintele Cănaclului „Ion Pilat”, 27 iulie 1980)

- „Trăitor în lumea Sabarului, Dumitru Dumitrică este un poet cu o rară și nedisimulată vocație a sincerității. Pentru el trăirile efective au o directă corespondență cu natura, cu viața, cu înțelepciunea și spațiul uranic, toate la un loc definindu-i personalitatea creatoare.” (**Dumitran Frunză**, cuvânt înainte la volumul de versuri „Țărnuț regășirii”, 1996)

- „Viața lui Dumitru Dumitrică se consumă în numele unei năzuințe, pe care nu i-a împrumutat-o nimeni ci a găsit-o în el: aceea de a deveni scriitor. Și a devenit.” (**Lucian Avramescu**, prefață la volumul de versuri „Răsărit de Luceafăr”, 1998)

- „Pentru autorul de care ne ocupăm, tradiția înseamnă ceea ce pentru anticul Anteu reprezenta legătura cu pământul. Legenda spune că atâta timp cât Anteu atingea pământul cu picioarele, nu putea fi învins de nimeni și de nimic.” (**Geo Călugăru**, prefață la volumul de versuri „Poemele tristeții”, 2000)

- „Folosind drept fundație însuși sufletul său de copil mare, el „zidește” și cărți. Mai cu seamă de poezie.” (**Ștefan Mitroi**, prefață la volumul de versuri „Floare de colț”, 2001)

- „Viitorul cultural al acestor meleaguri încărcate de istorie s-a ivit cu atât de mare întârziere într-un zidar autodidact. Destul de citit și abil ca să scrie versuri bune, fiindcă talentul nu-și alege uneori solii numai după studii, nici după fanfaronada cu care se autolaudă, ci după harul sufletului și perseverența migăloasă a scrisului.” (**Ion C. Ștefan**, prefață la volumul de versuri „Icoane din trecut”, 2003)

- „Este în afara oricărei îndoieli că poetul Dumitru Dumitrică este făuritorul propriului său destin. Chiar dacă s-a bucurat de prietenia și sfatul unor personalități marcante ale vieții noastre literare, n-a împrumutat nimic de la alții, n-a căzut pradă unor curente conjuncturale.” (**Nicușor Constantinescu**, prefață la volumul de versuri „Pe o stea din Carul Mare”, 2008)

- „Nu mică mi-a fost mirarea să aflu că a debutat editorial cu o plachetă de versuri, nu la București, sau o altă localitate din România, ci nici mai mult, nici mai puțin decât în Belgia, unde a câștigat un concurs literar după ce a trimis acolo „la noroc” câteva texte lirice, pe care membrii juriului le-au apreciat, le-au premiat și au găsit de cuviință să le încredințeze tiparului prin grija și cheltuiala lor.” (**Florentin Popescu**, „Noi portrete în peniță”, editura Rawex Coms, București, 2010)

La acești comentatori din referințele cărora am citat se mai adaugă mulți alții. Voi cita însă, din motive de spațiu, numai câteva nume: Constantin Sorescu, Marcel Crihană, Dragomir Magdin, Eugen Barbu.

Ziare și reviste la care a colaborat

Tineretul liber; Luceafărul; Sud; Apollon; Săptămâna; Amfiteatru.

Extrase din operă

Gânduri

„Gândul speranței, credința în Dumnezeu și încrederea în propria ta făptură să te însoțească pe tot drumul vieții!”

„Femeia care înșală o dată, va înșela întreaga viață.”

„Cei răi găsesc prilej de nemulțumire până și în lumina soarelui...”

„Vrei să vezi curățenia sufletească, sinceritatea, nevinovăția, devotamentul pentru stăpân...privește ochii câinelui.”

„Mult înseamnă un preieten adevărat pe lângă casa omului... Pleci din viață. Doamne ferește, dar pleci fără grijă că va avea cine să o consoleze pe nefericita văduvă.”

„Cel mai sărac om este cu adevărat cel sărac de minte.”

Vine iar Crăciunul

Fulgi de nea în zbor de îngeri plutesc pe aripi de vânt
Din eșarfele de nori și din lacrimi de stea,
Semn divin, vine Crăciunul, ca din basme pe pământ
Vestea „Bucuriei vieții” tainic lumii să o dea...

Vine iar Crăciunu-n lume pe troiene de zăpadă
Clopoței sună-n noapte, renii se avântă-n goană,
Lumea-ntreagă iar așteaptă steaua magilor s-o vadă,
Candela speranței noastre în a lui Iisus icoană.

Vine iar din vremi Crăciunul, peste alte-mpărății,
Astrele pe-altarul nopții policandrele se-aprind
Când prin noaptea cea divină răzbat glasuri de copii
Ce-L slăvesc cu bucurie pe Iisus în vechi colind.

Noaptea își urzește puntea spre speranța omenirii
Căci la Bthleem se naște pruncul Cel fără de moarte
Ce prin jertfa Sa revarsă harul sfânt al mântuirii
Ca-n lumină, din lumină, să rămânem mai departe.

Iar coboară azi Crăciunul din înalturi și din astre
Să purtăm în noi credința, să-avem inimile sus!
Căci edenica lumină prinde inimile noastre
Azi, cu pasul de păstor, vine către noi Iisus.
(Din volumul – „**Slavă, fir de iarbă sfânt**)

Efemeritate

Totul are -un început,
Totul are un sfârșit.
Nu știi ce ți-i hotărât
Și nu știi ce ți-e sortit.
Omule, trăiește-ți clipa
Timpul e de neoprit.
Te cuprinde cu aripa
Nici nu știi când ai trăit.

Totul este trecător
Și nimic nu este veșnic
Te cuprinde cu-al tău dor
Îngerul ți-e tainic sfetnic...

Ești prin lume călător,
Poartă-ți crezul tău mereu
Viața prin lumină-i zbor
Veșnic e doar Dumnezeu.

Sfânta zidire

Cu fiecare cărămidă pusă drept temelie,
Pentru-nălțarea sălașului cel sfânt-
Zidită-i credința noastră în veșnicie
Întru Tatăl Ceresc pe-acest pământ...

Lacrimi de bucurie și-a despărțirii jale
Aici vor curge veac de veac-
Pe-a lumii și-a vieții nesfârșită cale,
Ele fi-vor pentru suflet al alinării leac...

Cu suflet și credință a prins să se zidească
Templu acesta sfânt pe leagănul lumesc,
Întru credința noastră strămoșească
În „via” zidită de Tatăl Ceresc.

Vegheat de soare, nins de constelații,
Purtând prin duh pecetea nemuririi,
El fi-va pentru multe generații
Nava ce ne poartă spre țărnul mântuirii...

El fi-va adăpostul veșniciei noastre-
Uitați de amăgiri, tristețe și dureri
Prin El ne ancorăm speranțele de astre
Spre a nu ne rătăci pe-un drum spre nicăieri,

Orice drum de-acum spre El va duce,
Păstrați-l cu credință în suflet mereu,
Purtați-vă ne-nfrânți biruitoarea cruce:
Nimic nu este fără Dumnezeu!...

(La zidirea noii biserici din Bolintin Deal la care a luat parte voluntar și poetul-zidar Dumitru Dumitrică)

Floarea prieteniei

Tot mai rară este floarea prieteniei,
E-un noroc de-ajungi să o culegi,
Ea înflorește pe stâncile tăriei
Ne-nfrântă de-ale vitregiei legi...

Floarea de colț e floarea prieteniei,
Ne-nfrântă de furtuni, de arșiță și ger,
Păstrează-o cu căldura omeniei
E lujerul sublim între pământ și cer.

Păstrează-o în suflet pe-a simțirii zare
Și-ți va fi de veghe, tainică lumină,
Ea îți poate-aduce-n viață alinare
Floarea prieteniei e-o floare divină.

Floarea prieteniei – floarea prieteniei,
Se ridică peste-al vremuirii scrum,
Amforă nestinsă-n fața veșniciei
Magică auroră pe al vieții drum.

Ia aminte, frate, lujerul nu-i frânge
Și nu îi răni sfânta puritate.
Căci va fi-n zadar și târziu a plânge
Când vei fi cuprins de singurătate!...

CREDO - Dumitru Dumitrică

„Dacă în ceea ce scrii semenii tăi nu se regăsesc, nu simt bucuria și speranța,
tristețea și jalea, dorința și visul și atâtea afinități din universul cugetului și sufletului
omenesc, atunci lasă deoparte pana, fiindcă nu ești născut pentru ea...!

Zidarilor din Bolintin

Trudind mereu pe drumul cel lung spre împlinire,
Purtând voința-n mine etern neîntreruptă-
Am înțeles că viața-ntreagă e o zidire
Alături de voi, ducând aceeași luptă.

Vă simt cu atâtea doruri de soartă și destin,
La bucurii ori jale, eu merg în pas cu voi-
Și când aud prin lume: zidari din Bolintin,
Parcă vă văd sculptați în turnurile noi.

Urmașii lui Manole prin nobilă menire,
Voi raza de lumină purtați din loc în loc
Lăsând în urmă case -cuiburi de fericire
Zidite cu dorinți și cu al făpturii foc.

Prin gândul vostru pașnic și brațele de stâncă
Pământul este leagăn și basm de paradis-
Ca pe un prunc iubindu-l prin veșnicia adâncă
Lumina îi purtați prin dor, ideal și vis.

Slujind la rostul vieții prin nobila menire
Slăviți, voi meșteri fauri, voi ziditori pe glie,
De veacuri dăltuind un drum spre fericire,
Voi, falnic monument, - a vieții bucurie.

Sub vremuri care curg în nesfârșite turme,
Când neguri furtunoase, când reverii albastre,
Vă regăsim rămase nepieritoare urme
A vieții efigie sunt chipurile voastre.

Vă simt în suflet mâna cea aspră ca pământul,
Cu adevărul în ochi vă regăsesc prin zori,
Voi ce-ați făcut pe viață legământul,
Voi, temelia vieții, ai lumii muncitori.

Cântec trist

(Legendarului plop din Lunca Sabarului)

Plopule însingurat
Ce mult timp m-ai așteptat,
Rezemat de vânt și stele
Ca și dorurile mele.
Răstignit pe-altarul zării
Ținând frâul depărtării.

Pleacă-ți creanga iar spre mine
Sufletul să mi-l aline,
Mult prin lume-am rătăcit
Căutând ce am dorit...

Ars de-a vieții-adâncă sete
După ochii unei fete,
Ce-am iubit-o pe pământ
Tot cu tine-n legământ...

Peregrin din loc în loc
Cu al soartei nenoroc
Tu, însă cu al tău soroc
Pe sub arșiță și ger
Lângă drum aici, sub cer...

Astăzi cu păreri de rău
Mă întorc sub ramul tău
Obosit de căi rebele.

Floare de colț

Cu dorul măicuții mele,
Mult râvnit de timpu-ateu
Cu dorul de tatăl meu...
Târziu vin ca altădată
Căutând aceeași fată
Cu dorul de-odinioară
Pentru o tânără fecioară
Ars de aceleași gânduri vin.
Că tu știi al meu destin,
Tot de strajă lângă drum
Nins și tu de-al vremii scrum...
Altul sunt și eu acum
Dar cu dorul ne-mpăcat
Tu demult m-ai cununat
Sub prohodul îngeresc
Alinarea să-mi găsesc.
Lângă ochii ce-i doresc,
Prin aceleași rămurele
Îi mai văd visând spre stele...
Dor de vis ramul tău poartă
Noi ne-am rătăcit prin soartă,
Frânt de lungi păreri de rău
Vin târziu sub templul tău,
Rezemat mereu de vânt
Și de-al păsărilor cânt...
Eu cu doru-n legământ
Până-n margini de mormânt,
Freamăt sfânt vegheat de stea
Parcă plângi de jalea mea,
Fiindcă-n timpul cel ateu
Tu rămâi fratele meu...
Prins în zborul tinereții
Am făcut popas la tine,
Dar spre țărmul bătrâneții
Ne-au izbit valuri haine...

Profil literar întocmit de **Geo CĂLUGĂRU**
Membru al Uniunii Scriitorilor din România